

EL PLE

Dins de les normes de convivència democràtica i en el camp de l'Administració Local, els consistoris celebren periòdicament sessions anomenades «ple» en les quals tots els ciutadans de la població hi poden assistir, car són públiques.

És un fet, certament, que moltes vegades no hi assisteix ningú; potser perquè els ciutadans tenen plena confiança en els seus elegits i confien en el bon fer d'aquestes persones; altres circumstàncies són sens dubte, perquè tothom té prou feina i no li queda temps per anar-hi.

El cert és que fa uns dies vaig assistir a un ple del nostre consistori, ja que el mateix ajuntament ens va convidar, doncs hi havia un tema de participació ciutadana que ens afectava directament i seria proposat per la seva aprovació.

Al marge del fet puntual, interessant per ell mateix, fou agradable i edificant l'assistència a dit acte.

Justament fou una gran sessió molt ample i densa en la qual es varen discutir i aprovar molts temes de gran interès; els pressupostos pel 88, i l'escut heràldic de la població, entre altres coses.

Hi assistiren tots els membres del Consistori, els 7 de la majoria i per tant l'equip de govern i els 4 de l'oposició.

Dins d'un clima seriós, però educat i democràtic es varen anar exposant per l'equip de govern les diferents propostes que corresponien i a les quals l'oposició contestava amb els seus arguments i consideracions, reben sempre l'explicació dels membres de l'equip de govern.

Posteriorment, els diferents punts de l'ordre del dia foren aprovats amb els vots favorables de l'equip de govern i l'abstenció o adhesió de l'oposició.

Al marge, però, de les diferents opinions de cadascú, em va ploure molt el clima de diàleg democràtic que va presentar tota la sessió. Cadascú amb correcció i inclús elegància, va manifestar-se lliurement dient el que creia més convenient pel bé del poble.

Sincerament, crec que els ciutadans de tant en tant, ens hauríem d'acostar a la Casa de la Vila, per assistir als plens i ens donaríem de com es porta l'administració i el govern de la nostra població; és un dret que tenim i fóra bo que l'utilitzéssim. Justament el tema que ens portava a l'Ajuntament fou aprovat per unanimitat i permetrà a les associacions de veïns i altres entitats una participació més directa quan calgui alguna cosa de la seva associació, fins a l'extrem que un representant podrà, sempre que l'alcalde ho autoritzi, participar en les discussions i debats del Consistori en aquell afer concret; tindrà per tant, veu. No vot, naturalment, en aquelles qüestions que siguin d'interès per la seva zona.

No obstant, sí ens va estranyar que essent un ple públic, per cert amb força assistència, un grup de regidors estigués d'esquena a la sala; semblava tament que allò era una reunió privada i nosaltres que a més de tenir-hi dret hi havíem estat invitats hi érem de més; com sabem és norma d'educació no donar l'esquena quan s'està parlant, però així fou en la sessió.

Sincerament, ens va semblar de molt mal gust aquesta postura. No és més ètic, elegant i educat que els regidors i regidores, seguint els seus corresponents escos, formin un semi-cercle i de cara a l'auditori?

Hem vist a través dels diaris moltes fotografies d'altres plens i els srs. i sres. regidors està així col·locats.

Fins i tot, degut a la posició en que estaven, i segons qui parlava, que ho feia baixet (no hi ha cap obligació de parlar alt), no ens arribaven les seves paraules. I una altra cosa: al saló d'actes hi feia fred.

Al marge, però, d'aquestes eventualitats, valgué la pena assistir a aquest ple, car ens demostrà la bona altura de la nostra democràcia municipal i el

bon saber fer de tots en les tasques d'administració del nostre poble. És clar que alguns no digueren res, però per això hi ha el portaveu de cada grup.

Robert Roqué

LA CORRESPONSABILITAT EN L'ESGLÉSIA, AVUI

Dissortadament, encara avui –i potser moltes vegades–, quan se'ns parla de Parròquia, entenem més o menys el que fa referència al rector, el sacerdot, en una paraula: a l'esmentat esglésial.

És evident que tots –sacerdots i laics–, formem la Parròquia. El sacerdot forma part de la mateixa, com a pastor, com a guia, i conseqüentment n'és el responsable; però Parròquia ho som tots. Cadascú en aquest cas, hauria d'assumir una actitud plenament solidària de la seva pròpia comunitat, puix a la fi i al cap no és res més que posar en pràctica el missatge evangèlic.

Bàsicament, hom s'ha de recolzar en el Concili Vaticà II, com a punt d'obligada referència, per valorar positivament la participació dels laics en la missió evangelitzadora de l'Església.

Realment, el Concili Vaticà II fou l'inici d'una nova era en la història de la salvació. En aquest sentit, cal reconèixer objectivament l'esforç en voler adaptar l'evangeli, d'acord amb la mentalitat del món d'avui, doncs si bé el missatge de Crist és per a tots els homes de tots els temps, de totes les èpoques, caldrà convenir que a cadascun d'aquests moments històrics serà necessari emprar-hi el concepte més adient per a fer-lo entenedor, assequible, per part de la pròpia societat, a la qual va dirigit. Si volem encadenar-lo a un temps concret, a una situació determinada, a unes certes estructures socials, seria tanmateix com desconèixer en profunditat el propi evangeli.

En el context d'una societat cada vegada més secularitzada i pluralista, l'opció lliure i responsable de l'evangeli, lluny de tranquil·litzar-nos la consciència, ens ha d'esperonar a assumir un veritable compromís, el qual no hi ha dubte, per uns pot esdevenir incòmode i per altres, simplement rebutjat. Malgrat tot, no deixa de ser una realitat la presència dels laics en la vida de l'Església. I és que, si veritablement volem donar testimoni d'un concepte cristià de la vida, raó de més serà, doncs, que sigui el propi laic que senti la necessitat d'una col·laboració sincera i oberta en la marxa de la seva comunitat.

Evidentment, l'evangelització avui passa necessàriament per la via de la corresponsabilitat, de la col·laboració. Encara que les opcions poden ser vàries a nivell comunitari un Consell Parroquial Pastoral, pot esdevenir avui l'eina més eficaç per a fer viable i positiva la participació responsable i ètica de tots els batejats. En aquest aspecte, les orientacions del nostre Sr. Bisbe, com també del Consell Diocesà de Laics, són prou explícites.

No seria just el no esmentar-ho, que la nostra Parròquia ha estat amatent i sensible, vers tot aquest procés de renovació i d'obertura. En el decurs d'aquests últims anys, tots hem pogut palesar l'esforç de la comunitat, en millorar la catequesi, dignificar la litúrgia en general, procurant vivificar els diferents Sagraments i Exèquies, incidint especialment en fer més viva la participació dels fidels a l'entorn de la Taula Eucarística. En referència a l'estructura pròpiament parroquial, ens cal posar un especial èmfasi, en el fet de poder disposar d'uns locals parroquials, sense els quals no seria possible el desenvolupament de la seva Missió Pastoral. Posteriorment, cal dignificar un nou pas endavant, amb la creació de la Comissió d'Economia.

Amb tot, volem deixar molt clar que a rel d'aquesta relació, no pretenem passar balanç ni fiska-

litzar quelcom, ans al contrari, establir unes Realitats Presents, les quals són suficientment sòlides per a projectar cara l'esdevenidor una Pastoral fonamentada en la corresponsabilitat, a través de la qual tots junts, Sacerdot i laics, puguem aportar a cada circumstància la reflexió cristiana que la nostra societat d'avui ens exigeix a partir d'una visió associada, d'acord amb pragmatisme seriós i objectiu.

J. Pèlachs i Rojals

RÀDIO BESALÚ. PER QUÈ UNA EMISSORA MUNICIPAL?

En un dels nombrosos reportatges que la televisió ens va oferir durant les darreres inundacions al País Valencià, cridava poderosament l'atenció el fet que hi hagués enmig de la ciutat que s'havia quedat incomunicada i sense llum, una finestra il·luminada enmig d'un bloc de pisos des d'on els responsables dels informatius de l'Emissora Municipal d'aquella ciutat donaven comunicats sobre els aiguats a la població. Tota la gent tenia un fil de connexió comú: la Ràdio. No creiem que hi hagi algú que, després de veure aquelles imatges, encara dubti de la utilitat d'una emissora. Per molt «de poble» que aquesta sigui.

Com ja sap gairebé tothom, el nostre poble disposa d'una emissora municipal, Ràdio Besalú, que funciona regularment des de fa aproximadament dos anys i mig. Durant aquest període de temps han estat molts els programes i les persones que, amb més o menys fortuna, han passat pels estudis i ha trobat en la ràdio l'activitat que potser els faltava per desenvolupar les seves aptituds. Tanmateix s'ha intentat de fer arribar les notícies quotidianes del nostre poble a tota la gent de la manera més directa possible, de la mà de gent jove i entusiasta que partia pràcticament de zero. Per altra banda s'ha aconseguit que molts joves tinguin per fi un lloc on passar una bona estona al costat de la seva companya preferida: la música. Finalment, Ràdio Besalú ha esdevingut una bona tribuna des d'on les entitats poden comunicar-se amb el poble.

Malgrat tot, encara hi ha molta gent que continua preguntant-se perquè dimonis serveix una Emissora Municipal. Fins i tot, després d'alguns dels actes que Ràdio Besalú ha organitzat amb la finalitat d'obtenir alguns diners per restaurar la seva economia, hom pot deduir per la manca d'assistència de la gent en general, que Ràdio Besalú no té encara el reconeixement que es mereix per part del poble. Ara, després de dos anys i mig ens toca redreçar una mica la nostra Emissora per tal d'intentar millorar-la entre tots i amb totes les limitacions que, ara per ara, tenim. Sabem que no tot ho fem bé, però també ens agradaria que el públic en general fos més tolerant i comprensiu a l'hora de fer servir el seu esperit crític.